Пригоди Василька Дуба. Пригода Друга: Випита Криниця

Недовго щастя тривало у Зелених Вербах після того, як Василько вигнав із перехрестя чорта. У сусідів у криниці почала пропадати вода. Спочатку вони набирали по кілька відер в день для себе і худібки, потім небільше двох-трьох, з часом вода зовсім зникла. Сусід Хома жалівся, що і піввідерка не вдається набрати, щоб хоч самому напитись. Не пройшло і кілька днів, як інші сусіди почали скаржитись, що у них теж вода почала пропадати. Це не могла бути посуха, бо йшли рясні дощі, і в землі мало бути багато підземних вод.

Василько одразу збагнув, що щось тут не те, і вирішив перевірити криницю сусіда Хоми. Взяв з собою товсту мотузку, обв'язався нею міцно, попросив, щоб йому дали запалену лампу, і сусіди почали його спускати у криницю. Криниця була глибоченька, тому людям добре прийшлось попотіти, поки Василько дістав ногами дна. Земля на дні була зовсім суха, немов тут ще кілька днів тому і ніколи не було води. Бік криниці був затулений важкезним каменем, Василько з легкістю його відсунув і побачив прохід. Він вирішив повзти ним, щоб зрозуміти, куди зникла вода. Ледве просунувшись в нього своїми широкими плечима, Василько деякий час мусів повзти на животі, та прохід швидко закінчився, і Василько опинився у просторій печері. Ставши на ноги та піднявши догори ліхтаря, щоб краще освічувати простір перед собою, він побачив, що печера розширюється і їй не видно ні кінця, ні краю. Всередині було волого і свіжо, набагато прохолодніше, ніж догори на літній спеці. Пройшовши кілька хвилин вперед, Василько побачив камінь, на якому стояв карлик.

“ А ти як сюди потрапив?”- невічливо, без привітання спитав карлик.

“Через криницю, в якій вода пропала”, - відповів Васильку. Карлик злобно засміявся.

“Я так здогадуюсь, вода почала пропадати через тебе”. Карлик засміявся ще злісніше.

Навіть стоячи на камені, карлик ледве досягав Васильку до грудей. Та борода його спадала з того каменя і навіть лягала по землі. Вона точно було удвоє довше від нього самого.

“Такого три вершка від горшка, як ти, я зараз скручу у бублик, і жбурну через всю печеру”, - мислив собі Василько.

Він приступив до карлика, той вмить зіскакнув з каменя, і відкинув назад свою довгу бороду. На землі карлик був не вище Василькового пояса. Василько хотів вхопити його попід руки та карлик виявився проворнішим, обхватив Василька за пояс, підняв його догори, мов сніп жита, і з усієї сили відкинув далеко від себе на землю. Василько схопився через хвилю, потираючи забитого бока, і тільки хотів знову стати до бійки, як карлих схопив його вдруге і ще дужче кинув об землю.

“Забирайся звідсіля. Я тут поселився, і ви мене звідси не викурите. Буду пити воду з ваших криниць скільки захочу. Я тепер тут пан. Всі криниці мої. Як хочеш жити, більше сюди не приходи”, - погрожував карлик.

Василько зрозумів, що на кулаках він його не переможе, карлик має якусь нелюдську силу. Підняв із землі ліхтаря і поліз до виходу.

На селі запанував величезний смуток, люди розуміли, що як нічого не вчинити - карлик вип'є воду зі всіх криниць. Все висохне, перетвориться на пустку, життя в селі не буде. Думали-гадали, як боротись з цією пошестю, і нарешті вирішили відправити Василька до ворожки на узліссі за радою.

Василько приніс гроші до ворожки, а також падарунки від усього села. Ворожка сказала, що яким би не був дужий Василько, силою він карлика не здолає. Карлик справді поселився тут і не збирається нікуди перебиратись.

“А звідкіля він взявся, хто він такий цей карлик?”, - розпитував її Василько.

“Він древнє, як світ зло. Існує стільки, скільки існують люди на цій землі. Живе під землею, його очі ще ніколи не бачили денного світла. Пересувається довжелезними, з'єднаними між собою лабіринтами-печерами. Випиває воду з криниць і підземних джерел. Як внадиться на одномі місці, може, як того боятся люди, висушити в окрузі всю землю”, - розтолковувала ворожка.

“Так як ми можемо його побороти, або прогнати з нашої місцини?”

“Навіть, якщо ви його вижиєте, він знову вернеться через якийсь час”, - застерігала вона. “Вся сила карлика ховається у його бороді. Відрубати бороду означає смерть для нього”.

“Але як я йому бороду відрубаю, коли я до нього навіть приступити не можу. Він мною підкидує, мов торбою з яблуками”, - бідкався Василько.

“Карлик дуже любить пити студену криничну воду, а ще більше пиво і наливки. Спустіть кошик з напоями на дно криниці і почекайти, поки він їх всіх осушить. Ти, тим часом, ступай до коваля, і попроси, щоб він тобі викував найбільшу сокиру, яку лиш тільки зможе. Візьми з собою міцного дубового пня, як карлик засне, спустишся в печеру, покладеш його бороду на пень, відрубаєш її сокирою, і вмить вся карликова сила зникне. Далі ти сам знаєш, що з ним робити”, - радила йому ворожка.

Вона дала йому ще мазь цілющу і сказала: “Натирай цією мастю свій забитий бік тричі в день, я її зробила на травах, які на Купала зібрала, щоб вони ввібрали в себе всю силу сонця”.

Василько найперше пішов до коваля по сокиру, люди назбирали по селі пива, вишневих та тернових наливок. Пиво остудили у ставку, і як сокира була готова, поклали всі пляшки у кошик і повільно почали спускати на дно криниці. Люди навмисно дочекались полудневої спеки, щоб карлик був виморений спрагою. Через кілька хвилин мотузка засіпалась, всі зітхнули з полегшенням - карлик знайшов кошик.

Почекавши з добрих дві години, щоб карлик вп'янів та міцно заснув, люди почали потихеньку піднімати кошик. Він був порожний, карлик вичистив його до останньої плящини.

Василька обперезали мотузкою і почали спускати разом із сокирою, пеньком та ліхтарем. Під землею Василько здалеко почув, як хтось хропе на всю печеру. Він поставив на землю лампу, і побачив карлика, який міцно спав і хропів на камені. Василько поклав обережно його бороду на дубовий пеньок, замахнувся якомога сильніше і одним махом відрубав карлику бороду.

Карлик одразу вскочив зі страшним вереском, Василько взяв його за бартки, підняв над

собою і вдарив ним до землі. Карликова голова розколась на дві частини, як гарбуз, і він вмить сконав.

Василько забрав свої речі, запечатав каменем вхід у печеру, обв'язався мотозкою і сіпнув нею, щоб його піднімали.

Через кілька днів до криниць почала прибувати вода, радості не було меж. Отак вдруге Василько врятував село від біди.